

FCI – Standard nr 48 / 12. 03. 1999 / D

KARJALA KARUKOER

(Karjalankarhukoira)

TÕLGE : Pr Michèle Schneider, Dr.J.-M. Paschoud' ja pr R.Binder'i poolt kohandatud (saksa keeles).

PÄRITOLU: Soome.

KEHTIVA ORIGINALSTANDARDI AVALDAMISE

AEG:

12. 03. 1999.

KASUTUS: Seda koera kasutatakse peamiselt põdra- ja karujahil, ta on kirklik kütt ja peatab uluki haukumisega. Ta on hästi iseseisev, kuid osaleb jahil aktiivselt ja annab häälega märku saaklooma asukoha kättenäitamisel. Tal on teravad meeleeelundid, eriti haistmine, mis on suuruluki jahil vajalikud. Väga hea suunatajuga.

FCI KLASSIFIKATSIOON:

Rühm 5
Spitsilaadsed ja algupäraseid tõud.

Alarühm2
Põhjamaised jahikoerad.

Töökatsetega vaid Põhjamaades (Rootsi, Norra, Soome).

LÜHIKENE AJALOOLINE ÜLEVAADE :

Komi koera, keda tuntakse ka syrjäänide (*komide sünonüüm – tõlkija*) koera nime all, peetakse selle tõu esiisaks. Kuid tõu peaharu pärineb Ladoga-Karjalast, Olonetsist ja Karjala Venemaa osast, kus neid koeri kasutati mitmesugustel jahiviisidel ja erinevate ulukite küttemisel. Aretus algas aastal 1936 eesmärgiga luua karmikoeline koer, kes sobiks suuruluki jahiks. Esimene standard avaldati aastal 1945. Esimesed koerad kanti tõuraamatusse 1946ndal aastal. Käesoleval ajal on tõug Soomes laialt levinud.

ÜLDMULJE :

Keskmise suurusega ja karmikoelise, tugeva olekuga koer; Kerepikkus on vaid veidi suurem turjakõrgusest; ta on tiheda karvkattega ja püstiste kikkis kõrvadega.

OLULISED PROPORTSIOONID :

Kerepikkus ületab vaid üsna veidi turjakõrgust.
Rinnasügavus vastab umbes poolele turjakõrgusest.
Koonupikkuse ja koljuosa pikkuse suhe on umbes 2 : 3.
Koljuosa pikkus vastab umbes kolju laiusele ja sügavusele.

KÄITUMINE / ISELOOM :

Loomuliku tasakaalukusega, veidi reserveeritud, vapper ja järeleandmatu. Täis enesekindlust, võib ka agressiivselt käituda teiste koerte suhtes, kuid mitte kunagi inimeste suhtes. Tal on tugevasti väljakujunenud võitlusinstinkt.

PEA :

Eestvaates kolmnurga kujuline.

PEAPIIRKOND :

Kolju : Lai; eestpoolt ja küljelt vaadates veidi kumerdunud. Kõige laiem on kõrvade vahelt. Laubavagu on vaevumärgatav. Kulmukaared on vähearenenud.

Üleminek laubalt koonule : Mitte eriti tugevalt väljendunud, üsna pikk, koljuosa poolt tasaselt kumerduv.

NÄOPIIRKOND :

Ninapeegel : Lai, musta värvi.

Koon : Sügav, ninatipu suunas vaid kergelt ahenev. Ninaselg on sirge.

Mokad : Üsna õhukesed ja hästi liibuvad.

Lõuad / Hambad : Lõualuud on hästi tugevad. Hambad on sümmeetrilised ja hästi arenenud; normaalne hammastik tihedalt sulguva kääritaolise hambumusega.

Põsed : Sarnakaared on tugevad.

Silmad : Suhteliselt väikesed, kergelt ovaalsed. Värvilt mitmesuguses toonis pruunid, mingil juhul aga mitte kollased. Ilme on valvas ja tuline.

Kõrvad : Suhteliselt kõrge asetusega püstised kõrvad, keskmise suurusega, kergelt ümardunud tippudega.

KAEL :

Lihaseline; keskmise pikkusega, kaarduv ja tiheda karvaga kaetud. Ilma lõdva kurgualuse nahata.

KERE :

Turi : Selgelt eristuv, eriti isastel; emastel veidi vähem markantne.

Selg : Sirge ja lihaseline.

Nimme (lanne) : Lühike ja lihaseline.

Laudjas : Lai, tugev, veidi laskuv.

Rindkere : Mahukas, mitte liiga lai, suhteliselt pikk; umbes küünarnukkideni ulatuv. Roided on kergelt kumerdunud; eesrind on hästi silmatorkav, olemata siiski eriti lai.

Alajoon ja kõht : Kergelt üles tõmmatud.

SABA :

Kõrge asetusega, keskmise pikkusega, kaarena selja kohale keerduv, kusjuures sabaots ulatub küljelt tühimiku kohale või seljale. Lubatud on ka sünnipärane töbisaba.

JÄSEMED

ESIJÄSEMED :

Üldmulje : Jõulised, tugevate luudega. Eestvaates sirged ja paralleelsed. Õlavars ja labaluu on ühepikkused; küünarvars on veidi pikem.

Õlad : Suhteliselt kaldus, lihaselised.

Õlavarred : Veidi kaldus asetusega, tugevad.

Küünarnukid : Otse tahapoole suunatud ja asetsevad turja kõrgeimast punktist all tõmmatud mõttelisel sirgjoonel.

Küünarvarred : Tugevad, püstised.

Kämblad : Keskmise pikkusega, veidi kaldus asetusega.

Esikäpad : Varbad on kompaktsed, hästi võlvunud, ümarad, otse ette suunatud; käpapadjandid on elastsed; külgedelt tiheda karvaga kaetud.

TAGAJÄSEMED :

Üldmulje : Tugevad ja lihaselised; tagantvaates sirged ja paralleelsed. Tagajalgade tagaosa on harmooniliselt kumerajooneline.

Reied : Laiad ja pikad, hästi arenenud lihastega.

Põlved : Keskmiste nurkadega ja otse ette suunatud.

Sääred : Pikad, lihaselised.

Kannaliigesed : Madalal asetsevad, hästi selgete nurkadega.

Pöiad : Lühikesed, tugevad ja püstised.

Tagakäpad : Varbad on kompaktsed, veidi pikemad ja lamedamad kui esikäpadel. Käpapadjandid on elastsed; külgedelt tiheda karvaga kaetud.

LIIKUMINE :

Liikumine on kerge, pingevaba ja hea ulatusega. Koer vahetab traavi kergelt galopile, mis on selle tõu loomulik liikumisviis. Jalad liiguvad omavahel paralleelseid sirgeid mööda.

NAHK :

Kogu kehal tihedalt liibuv, ilma voltideta.

KARVKATE

KARV :

Kattekarv on karm ja sirge. Kaelal, seljal ja reite tagaosas on see pikem kui ülejäänud kehal. Alusvill on pehme ja tihe.

VÄRVUS :

Must, võib olla tuhm või pleekinud pruunikatooniline. Suuremal osal isenditest esinevad selgepiirilised valged värvimärgised peas, kaelal, rinnal, kõhul ja jalgadel.

SUURUS ja KEHAKAAL :

Turjakõrgus :

Ideaalsuurus isastel : 57 cm,
emastel : 52 cm.
Kõikumine +/- 3 cm.

Kehakaal : isastel : 25 - 28 kg,
emastel : 17 - 20 kg.

VEAD :

Kõiki kõrvalekaldeid eelnimetatud punktides tuleb lugeda veaks, mille aste sõltub otseselt kõrvalekalde ulatusest.

- Kerge luustik.
- Kitsas koljuosa.
- Tugevasti võlvunud otsmik.

- Terav koonuosa.
- Kollased silmad.
- Pehmed kõrvad, nahkhiire-kõrvad.
- Lõtv nahk kaelal.
- Liiga laia ulatusega rind või tünnikujuline rind.
- Sirge või ebapiisavalt keerduv saba.
- Jäigad õlad.
- Jäigad kannaliigesed ja lamedad käpad.
- Lisavarbad tagajalgadel.
- Laineline karv.
- Valge värvi segunemine mustade märgistega või osaline segunemine nn hunthalli karvaga.

DISKVALIFITSEERIVAD VEAD :

- Üle- või alahambumus.
- Klaassilmad.
- Lontis kõrvad või tipust murtud kõrvad.
- Igasugune muu värvus peale standardis kirjeldatud värvuse.
- Inimestele suunatud agressiivne käitumine.

Märkus : Isastel peab olema kaks nähtavalt normaalselt arenenud ja täielikult munandikotti laskunud munandit.

Maret Kärsti tõlge

saksa- ja soomekeelsetest originaalidest, september 2004.
heaks kiidetud EKL juhatuses 14.10.2004 protokoll nr 10